

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 380/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. H., zastúpeného Advokátskou kanceláriou LEGAL COUNSELS, s. r. o., Tallerova 10, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Trnava – Okresným dopravným inšpektorátom pod sp. zn. ORP-P-1583/DI-TT-SK-2009, Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Trnave – Krajským dopravným inšpektorátom pod sp. zn. KRP-276/DI-ODV-2009 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Sžd 31/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2014 osobne do podateľne doručená sťažnosť Ing. Š. H. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Trnava –

Okresným dopravným inšpektorátom (ďalej len „okresný inšpektorát“) pod sp. zn. ORP-P-1583/DI-TT-SK-2009, Krajským riaditeľstvom Policajného zboru Trnava – Krajským dopravným inšpektorátom (ďalej len „krajský inšpektorát“) pod sp. zn. KRP-276/DI-ODV-2009 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Sžd 31/2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozhodnutím o priestupku okresného inšpektorátu sp. zn. ORP-P-1583/DI-TT-SK-2009 zo 16. augusta 2010 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a bola mu za to podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch uložená pokuta vo výške 300 €, ako aj zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov. Priestupku sa mal dopustiť tým, že 29. júna 2009 o 19.45 h viedol ako vodič motorové vozidlo Peugeot 407 v T. na parkovisku pred obchodným centrom A. a pri cúvaní z parkovacieho miesta nedbal na zvýšenú opatrnosť, následkom čoho došlo k zrážke pravej zadnej časti jeho motorového vozidla a ľavej zadnej časti zaparkovaného motorového vozidla zn. Citroën C3, ktoré tam zaparkovala K. C. Sťažovateľ následne z miesta nehody odišiel. Pri dopravnej nehode k zraneniu osôb nedošlo. Požitie alkoholu u sťažovateľa nebolo zisťované, keďže z miesta dopravnej nehody odišiel. Pri nehode došlo ku škode na majetku.

Rozhodnutím o odvolaní krajského inšpektorátu sp. zn. KRP-276/DI-ODV-2009 z 22. novembra 2010 bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté a rozhodnutie okresného inšpektorátu bolo potvrdené.

Na základe žaloby sťažovateľa rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 S 123/2010-54 z 31. júla 2012 bolo rozhodnutie krajského inšpektorátu v spojení s rozhodnutím okresného inšpektorátu zmenené v časti týkajúcej sa právnej kvalifikácie priestupku, výšky uloženej sankcie a náhrady trov správneho konania tak, že sa sťažovateľ uznal vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona o priestupkoch, bola mu uložená pokuta

vo výške 300 €, zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 týždňov a bol zaviazaný nahradiť paušálne trovy konania o priestupkoch vo výške 16 €.

Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžd 31/2012 z 20. februára 2014 bol rozsudok krajského súdu zmenený tak, že sa žaloba zamietla.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že tak v rámci správneho konania, ako aj v rámci súdneho konania je jednoznačne preukázateľná názorová odlišnosť. Uvedeným rozhodnutiam správnych orgánov predchádzali totiž skoršie rozhodnutia. Pôvodným rozhodnutím okresného inšpektorátu z 28. septembra 2009 bola sťažovateľovi uložená pokuta 300 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na 12 mesiacov. Odvolanie sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu zamietol krajský inšpektorát 14. decembra 2009. Na to sťažovateľ požiadal krajský inšpektorát o preskúmanie právoplatného rozhodnutia mimo odvolacieho konania, pričom rozhodnutím krajského inšpektorátu z 8. februára 2010 mu bolo vyhovené a právoplatné rozhodnutie krajského inšpektorátu zo 14. decembra 2009 bolo zrušené, a to pre preukázaný postup a rozhodovanie správneho orgánu v rozpore so zákonom. Následne potom v ďalšom konaní novým rozhodnutím krajského inšpektorátu z 22. marca 2010 bolo pôvodné rozhodnutie okresného inšpektorátu z 28. septembra 2009 zrušené a vec bola vrátená na nové prerokovanie a rozhodnutie. Po takomto vývoji napokon nasledovalo ďalšie rozhodnutie okresného inšpektorátu zo 16. augusta 2010, ako aj ďalšie rozhodnutie krajského inšpektorátu z 22. novembra 2010, tak ako to je už uvedené. Táto nejednoznačnosť v rámci právnej kvalifikácie skutku pokračovala aj v súdnom konaní, keďže najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu.

Sťažovateľ poukazuje na to, že základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum, pričom za súčasť požiadavky zdravého rozumu pri výklade práva v právnom štáte možno označiť aj požiadavku uplatnenia každého právneho inštitútu iba v medziach jeho účelu, ako aj požiadavku zisťovania, či zamýšľané uplatnenie právnej normy orgánom verejnej moci nie je v rozpore s účelom daného právneho inštitútu.

Z okolností je zrejmé, že špecifiká tohto konkrétneho prípadu majú za následok rozdielnosť právnych názorov. Konkrétne ide o viacnásobnú názorovú diverzitu nielen

v rámci okresného inšpektorátu a následne krajského inšpektorátu, ale aj v rámci krajského súdu a najvyššieho súdu. Najvyšší súd posúdil vec príliš formalisticky a nezohľadnil všetky skutkové a právne okolnosti prípadu.

Sťažovateľ v neposlednom rade akcentuje časové hľadisko konania pred správnyimi orgánmi a všeobecnými súdmi. Prvotné rozhodnutie o priestupku bolo vydané 28. septembra 2009, pričom zatiaľ posledné rozhodnutie vo veci, teda rozsudok najvyššieho súdu, je z 20. februára 2014. Svojvoľným rozhodovaním v rámci oboch správnych orgánov, potvrdzovaním a následným rušením svojich vlastných rozhodnutí v spojení s nejednoznačnosťou právnych názorov v rámci senátov krajského súdu a najvyššieho súdu jednoznačne dochádza k narušeniu ústavného princípu právnej istoty sťažovateľa a sťažovateľovho práva na súdnu a inú právnu ochranu, čím sa mu zároveň spôsobujú vážne komplikácie v rámci bežného pracovného i rodinného života.

O svojvoľnosti rozhodovania svedčí najmä skutočnosť, že krajský inšpektorát pôvodne sťažovateľovo odvolanie zamietol (14. decembra 2009) a následne totožnému odvolaniu v plnom rozsahu vyhovel (22. marca 2010). O pol roka neskôr, a to 22. novembra 2010, krajský inšpektorát rozhodol, že pôvodné rozhodnutie okresného inšpektorátu je správne. Je jednoznačné, že takáto svojvoľnosť v rozhodovaní je v príkrom rozpore s ústavným princípom právnej istoty a právom na súdnu a inú právnu ochranu.

Kvôli prieťahom v konaní, ale najmä nejednoznačnosti právnych názorov sa o veci rozhodovalo štyri a pol roka. Tento časový aspekt a neprimerane vysoká sankcia uložená na základe právneho názoru, ktorý je preukázateľne nejednoznačný, okrem princípu právnej istoty hrubo narúša aj „princíp zdravého rozumu“ pri výklade právnych noriem v právnom štáte. Všeobecné súdy neprihliadli riadne pri určení druhu sankcie a jej výmery na závažnosť priestupku, a to najmä na spôsob jeho spáchania, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia, pohnútky a osobu páchatel'a.

Sankcia zákazu činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 12 mesiacov uložená v rozpore s princípom zdravého rozumu hrubo zasahuje do osobného a rodinného života

sťažovateľa pre stratu schopnosti byť zárobkovo činný, keďže pri výkone jeho práce je nevyhnutné každodenné používanie motorového vozidla.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených okresným inšpektorátom pod sp. zn. ORP-P-1583/DI-TT-SK, krajským inšpektorátom pod sp. zn. KRP-276/DI-ODV-2009 a najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Sžd 31/2012 s tým, aby boli rozhodnutia okresného inšpektorátu zo 16. augusta 2010 a krajského inšpektorátu z 22. novembra 2010, ako aj rozsudok najvyššieho súdu z 20. februára 2014 zrušené a vec bola vrátená okresnému inšpektorátu na ďalšie konanie.

II.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžd 31/2012 z 20. februára 2014 vyplýva, že ním bol zmenený rozsudok krajského súdu č. k. 14 S 123/2010-54 z 31. júla 2012 tak, že žaloba sťažovateľa bola zamietnutá. Podľa názoru najvyššieho súdu priebeh udalostí z 29. júna 2009 nebol sporný. Skutok sa teda naozaj stal tak, že sťažovateľ na parkovisku pri cúvaní narazil do stojaceho vozidla Citroën, z vozidla vystúpil, vizuálne vyhodnotil spôsobenú škodu a po krátkom čakaní nastúpil späť do svojho vozidla a z miesta odišiel bez vyčkania na poškodenú C., resp. bez toho, aby jej zanechal svoje údaje. Sťažovateľ tvrdil, že si svoje povinnosti účastníka škodovej udalosti splnil prostredníctvom svojho zamestnávateľa, ktorý je vlastníkom vozidla. Zároveň spochybňoval aj posúdenie skutku ako škodovej udalosti, keďže poškodená C. si škodu neuplatnila a v konaní ani neprebehlo zisťovanie rozsahu poškodenia a výšky škody. Podľa názoru najvyššieho súdu výkladom ustanovenia § 64 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) upravujúceho právny rámec pojmov „dopravná nehoda“ a „škodová udalosť“ možno dospieť len k tomu záveru, že zákonodarca do zákona zakotvil právnu fikciu, podľa ktorej sa škodová udalosť bude pre nesplnenie povinností účastníka škodovej udalosti považovať za dopravnú nehodu. V ustanovení § 66 ods. 6 zákona o cestnej premávke je pre posúdenie skutočnosti, či sa na udalosť bude vzťahovať právna fikcia zakotvená v ustanovení § 64 ods. 2 písm. a) zákona o cestnej premávke, rozhodujúce najmä slovo „bezodkladne“. Teda

povinnosťou účastníka škodovej udalosti je poškodenú osobu upovedomiť o spôsobení škody, alebo jej minimálne poskytnúť svoje údaje (meno, kontakt), a to bez zbytočného odkladu. V predmetnej situácii sa však sťažovateľ takýmto spôsobom nesprával. Vystúpil síce z vozidla po nacúvaní a poškodení druhého vozidla, chvíľu na mieste aj čakal, avšak pre svoje osobné dôvody na mieste nemohol vyčkať. To mu však nebránilo v tom, aby na mieste zanechal aspoň kontakt na seba pre vodiča poškodeného vozidla. Tým by bola splnená povinnosť sťažovateľa ako účastníka škodovej udalosti voči poškodenému vodičovi, bezodkladne ho upovedomiť a poskytnúť svoje údaje. Spôsob, akým sťažovateľ situáciu riešil, nemožno považovať za taký, ktorým by si splnil svoje zákonné povinnosti v zmysle § 66 ods. 6 zákona o cestnej premávke. Pokiaľ na situáciu reagoval zamestnávateľ sťažovateľa až s určitým časovým odstupom, teda nie bezodkladne po udalosti, nemožno dospieť k inému záveru, ako k tomu, že na uvedenú situáciu sa jednoznačne vzťahuje zákonná fikcia v zmysle § 64 ods. 2 zákona o cestnej premávke a škodová udalosť sa pre účely priestupkového konania považuje za dopravnú nehodu. Argumentácia sťažovateľa, že poškodená C. si ani rok po nehode neuplatnila škodu, je irelevantná a nie je podstatný rozsah poškodenia a výška škody. Pokiaľ totiž ide o hmotnú škodu na niektorom zo zúčastnených vozidiel, a to zrejme prevyšujúcu 1,5-násobok väčšej škody podľa Trestného zákona, išlo by ex lege o dopravnú nehodu. Pri akejkoľvek nižšej hmotnej škode (ktorej vznik bol nepochybný, veď aj samotný sťažovateľ sa vyvíňuje zo skutku tým, že škodu ohlásil jeho zamestnávateľ), ide o škodovú udalosť za predpokladu, že nie sú splnené niektoré zo zákonných podmienok na aplikáciu právnej fikcie podľa § 64 ods. 2 zákona o cestnej premávke. Vo veci nebolo pochybné, že sťažovateľ danú udalosť považovanú pre jeho následné správanie za dopravnú nehodu spôsobil pri cúvaní, teda že porušil ustanovenie § 22 ods. 2 zákona o cestnej premávke. Záver správnych orgánov, že týmto konaním sťažovateľa bola naplnená skutková podstata priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. g) zákona o priestupkoch, je správny. Nemožno súhlasiť s názorom krajského súdu, podľa ktorého nebolo preukázané, že nehoda vznikla v dôsledku porušenia všeobecne záväzných predpisov. Práve naopak, cúvanie sťažovateľa a následný vznik škody na zaparkovanom vozidle Citroën sú v priamej súvislosti. Je preto zřejmé, že sťažovateľ sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona o priestupkoch. Rovnako kvalifikácia konania sťažovateľa aj podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch bola na mieste

vzhľadom na správnosť posúdenia škodovej udalosti ako dopravnej nehody. Ustanovenie § 22 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré sa vodič ako účastník dopravnej nehody dopustí priestupku. Jedným z týchto dôvodov je aj to, ak nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta, alebo sa na toto miesto bezodkladne nevrátil po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody. Zákonodarca svoj zámer postihnúť prísnejšie nepoctivých vodičov, ktorí potom, ako spôsobili inému účastníkovi, prípadne inej osobe na jej vozidle či majetku škodu, a to i nepatrnú, neohlási takúto škodovú udalosť, najmä však svoju totožnosť a vznik škody inému účastníkovi či inému poškodenému, aby ten mohol sám posúdiť spôsobenú škodu, určil nielen zákonnú fikciu povýšenia škodovej udalosti na dopravnú nehodu, ale tým aj určil, že taký vodič nemá už len povinnosť účastníka škodovej udalosti, ale i účastníka dopravnej nehody. V danom prípade teda bolo správne a v súlade so zákonom posúdené konanie sťažovateľa tak, že nešlo o spôsobenie škodovej udalosti, ale o dopravnú nehodu, pri ktorej si nesplnil svoju povinnosť uvedenú v § 66 ods. 2 písm. d) zákona o cestnej premávke.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tých častiach sťažnosti, ktoré smerujú proti konaniam vedeným okresným inšpektorátom pod sp. zn. ORP-P-1583/DI-TT-SK a krajským inšpektorátom pod sp. zn. KRP-276/DI-ODV-2009 pre porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná len subsidiárne, teda iba vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozhodnutiu okresného inšpektorátu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský inšpektorát v rámci odvolacieho konania. Následne proti odvolaciemu rozhodnutiu krajského inšpektorátu bola prípustná žaloba o jeho preskúmanie podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, teda v rámci správneho súdnictva. Preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu k rozhodnutiu krajského inšpektorátu mali všeobecné súdy v rámci správneho súdnictva. Všetky uvedené okolnosti zároveň vylučujú v označenom rozsahu právomoc ústavného súdu. Treba tiež dodať, že sťažovateľ využil tak možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu okresného inšpektorátu, ako aj možnosť podať žalobu o preskúmanie právoplatného rozhodnutia krajského inšpektorátu správnym súdom.

Sťažnosť v časti smerujúcej proti konaniu vedenému najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Sžd 31/2012 pre porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ namieta dve okolnosti. Predovšetkým zdôrazňuje, že krajský inšpektorát v rámci správneho konania zaujímal vo veci protichodné právne názory, a to pri nezmenených skutkových okolnostiach, keď pôvodne považoval sťažovateľa za vinného, no potom po zrušení právoplatného rozhodnutia v mimoodvolacom konaní rozhodnutie okresného inšpektorátu zrušil a následne sa znova vrátil k svojmu pôvodnému stanovisku. Rovnako sa pri právnom posúdení vecí názorovo rozišli krajský súd a najvyšší súd. Okrem toho je presvedčený, že najmä sankcia v podobe zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov je v rozpore s princípom „zdravého rozumu“ a poškodzuje svojimi dôsledkami jeho rodinu, keďže bez použitia motorového vozidla nemôže účinne vykonávať svoje pracovné povinnosti.

Sťažovateľova námietka rozpornosti právnych názorov krajského inšpektorátu vo viacerých jej rozhodnutiach, ako aj vzájomného rozporu právnych názorov krajského súdu a najvyššieho súdu sa javí zo skutkového hľadiska ako pravdivá. Nemožno naproti tomu súhlasiť s tým, že by to v okolnostiach konkrétneho prípadu viedlo k porušeniu princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ústavy v neprospech sťažovateľa.

Treba vychádzať z toho, že sťažovateľ bol v pôvodnom správnom konaní neúspešný, no následne sám požiadal o zrušenie právoplatného rozhodnutia o priestupku v rámci mimoodvolacieho konania a bol v tomto smere úspešný. Do princípu právnej istoty vyjadrenej v danom prípade právoplatným rozhodnutím o priestupku teda zasiahol sám sťažovateľ, pretože na základe jeho podnetu došlo v rámci mimoriadneho opravného konania k zrušeniu právoplatného rozhodnutia.

Uvedená situácia sa v zásade znova zopakovala, keď v ďalšom správnom konaní bol sťažovateľ znova právoplatne uznaný vinným v rovnakom rozsahu ako pôvodne, pričom opätovne sa snažil dosiahnuť zrušenie právoplatného odsúdenia, tentoraz však už nie prostriedkami podľa správneho poriadku, ale v rámci správneho súdnictva. Opätovne teda sťažovateľ vyvinul úsilie smerujúce k zásahu do princípu právnej istoty vyjadrenej právoplatným rozhodnutím. Tento raz však už nebol úspešný, lebo hoci krajský súd jeho žalobe sčasti vyhovel (pri zmenenej právnej kvalifikácii uložil výrazne nižšiu sankciu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá), najvyšší súd jeho žalobu zamietol.

Treba konštatovať, že námietky sťažovateľa vo svojej podstate smerujú proti uloženej sankcii, a to najmä proti zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.

V uvedenej súvislosti je z pohľadu ústavného súdu rozhodujúce, že argumentáciu najvyššieho súdu, a to tak, čo sa týka právnej kvalifikácie priestupku, ako aj čo sa týka uloženej sankcie (pokuty a zákazu činnosti), treba považovať za veľmi podrobnú, vyčerpávajúcu a presvedčivú. Stanovisko najvyššieho súdu nejaví známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľ s týmito závermi nesúhlasí, nemôže sama osebe zakladať porušenie označených práv.

V uvedenej súvislosti považuje ústavný súd za rozhodujúce, že sťažovateľ v podanej sťažnosti sa s podrobnou argumentáciou najvyššieho súdu ani len nepokúša polemizovať a úvahy najvyššieho súdu (skutkové aj právne) vôbec nenapáda, resp. nepodrobuje kritike. Uvádza totiž iba v celkom všeobecnej rovine, že stanovisko najvyššieho súdu je formalistické a neprihliada na konkrétne okolnosti prípadu.

Napokon treba dodať, že pri takej právnej kvalifikácii skutku sťažovateľa, k akej správne orgány a najvyšší súd dospeli, nemožno výšku uloženej pokuty a zákazu činnosti nijako spochybňovať, pretože tak pokuta, ako aj zákaz činnosti boli uložené na samej dolnej hranici zákonnej sadzby. Inými slovami, nebolo možné uložiť sťažovateľovi miernejšie sankcie.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014